

KOBĚŘICKÉ NOVINY

číslo 2/2021

VYDÁVÁ OBEC KOBĚŘICE

Duben 2021

Slovo starosty...

Dobrý den vážení spoluobčané, vítám Vás u jarního vydání našich novin. Velikonoční svátky jsou už za námi, a i letos byly trochu jiné, nestandardní, pod dojmem ustupující čtvrté vlny epidemie, ale zároveň se stále platným nouzovým stavem a s ním souvisejícími opatřeními. I tak doufám, že jste alespoň během těchto svátečních dnů měli více času na svou rodinu, že jste si na chvíli odpočali a nabrali síly do dalších dnů.

V lednu byly zahájeny práce na nové multimediální učebně, která vznikne nástavbou nad stávající kotelnou ZŠ a její přístavbou. Práce jsou již v plném proudu a budoucí tvar objektu se už rýsuje. Firma Kvazar, která stavbu

realizuje, zatím postupuje dle smluvního harmonogramu, který stanoví, že cca do konce května má být hotova hrubá stavba a celé dílo do konce srpna tak, aby od 1. Září 2021 mohla být učebna užívána našimi dětmi a jejich pedagogy. Celkové náklady na tuto akci budou činit cca 16,13 mil. Kč a 90% z nich, tj. více než 14,5 mil. Kč, bude pokryto dotací z Integrovaného regionálního operačního programu Ministerstva pro místní rozvoj. Součástí těchto nákladů je krom samotné stavby, kde vznikne nová učebna, 2 kabinety a sociální zázemí i vnitřní vybavení nábytkem, IT technikou pro 30 žáků, multimediálním panelem (tabulí) a dalšími moderními pomůckami pro výuku (robotické stavebnice apod.). Nad rámec

tohoto bylo na posledním zasedání zastupitelstva obce rozhodnuto, že na střeše této nástavby bude zřízena fotovoltaická elektrárna o výkonu 10-12 kWh, jejíž produkce el. energie bude využita pro potřeby školy. Zároveň výstupy a data z jejího provozu budou sloužit žákům naší školy při výuce fyziky.

Fotovoltaická elektrárna na střeše multimediální učebny je první z plánovaných fotovoltaických elektráren, kterými bychom chtěli do budoucna osadit střechy obecních budov a snížit tak jejich energetickou náročnost. Jedná se zejména o objekty Obecního domu, bývalého obecního úřadu, čistírny odpadních vod, budovy „Káčáku“ a také nové tělocvičny, kde se projekty fotovoltaických elektráren budou připravovat.

V dubnu by měla být zahájena fyzická realizace projektu Modernizace bývalého obecního úřadu v Kobeřicích, kdy momentálně čekáme na podpis Smlouvy o dílo s realizační firmou, která podala do výběrového řízení nejvýhodnější nabídku. Jedná se o firmu Elmida z Ostravy, jejichž nabídková cena ve výši 15,65 mil. Kč bez DPH byla cca o 21% nižší než předpokládaná hodnota zakázky (ve výši 19,84 mil. Kč bez DPH). Celková modernizace tohoto objektu včetně přístavby výtahu, který zaručí bezbariérovou dostupnost této stavby, by měla být hotova do 10 měsíců od zahájení prací, tedy někdy do února 2022. Po tuto dobu bude z důvodu stavebních prací zcela omezen průchod okolo

bývalého OÚ do centrálního parku.

V tomto měsíci by měl být dokončen poslední stupeň projektové dokumentace na novou tělocvičnu se souvisejícími objekty, kterými jsou například parkoviště, zpevněné plochy, akumulární nádrže na dešťovou vodu apod. Jedná se o projekt k provádění stavby, který podrobně plánuje konkrétní stavební řešení, vybavení, technologii stavby apod. Hlavně nám ale poměrně přesně sdělí předpokládané náklady této nové stavby, od kterých se bude odvíjet druh výběrového řízení. Pokud vše půjde dobře, mohlo by se začít stavět již o letních prázdninách a zimní sezonu 2022/2023 by tak děti v ZŠ, naši sportovci, spolky i veřejnost

mohli trávit již v nové tělocvičně.

Co se týká kulturních akcí, tak s jejich plánováním jsme zatím velice opatrní a upřímně zatím s nimi nelze příliš počítat. Vše bude záležet na tom, jak se situace vyvine, a co si budeme moci dovolit vzhledem k vývoji epidemie, k vládním nařízením, ale také vzhledem ke zdravému rozumu. Proto jsem rád alespoň za dílčí drobné, individuální akce, jakou bylo např. Jarní hledání vajíček, zorganizované pro děti spolkem Čtyřlístek, kterému tímto děkuji.

Na závěr bych Vám chtěl popřát hodně štěstí a hlavně zdraví.

Mějte se dobře.

Ing. Lukáš Kubný
starosta obce

Zprávy z obce

Daruj krev se starosty Hlučínska

Ve čtvrtek 15.4.2021 proběhla již tradiční akce Daruj krev se starosty Hlučínska, která se koná pod záštitou Sdružení obcí Hlučínska ve spolupráci se Slezskou nemocnicí v Opavě vždy minimálně 2x ročně na jaře a na podzim. Této akce se již

pravidelně zúčastňují i naši občané, z nichž někteří již byli i oceněni. V případě zájmu se akce zúčastnit, je možné odběr krve v rámci této akce provést ještě ve čtvrtek 22.4.2021. Každý dárce obdrží od Sdružení obcí Hlučínska malý dárek a všechny dámy i krásnou kytíčku. Všem, kteří pomáhají a darují krev patří upřímné „Díky“.

Kanalizace a provoz ČOV – náměty k zamyšlení

Do naší čistírny odpadních vod přitéká dlouhodobě velké množství látek a předmětů, které do kanalizace nepatří. Způsobují

poruchy na strojích a čerpadlech, zatěžují životní prostředí a v neposlední řadě zvyšují náklady na provoz ČOV.

Je třeba se zamyslet nad tím, že odpad v kuchyni, toaleta nebo umyvadlo v koupelně nejsou

odpadkovým košem.

Velké problémy nám způsobují různé hygienické potřeby, zejména vlhčené jednorázové ubrousky, tyčinky do uší nebo podlahové textilie, které se používají při úklidu. Tyto předměty se namotávají

na lopatky čerpadel, čímž způsobují jejich nefunkčnost, a následné čištění a zprovoznění čerpadel stojí nemalé úsilí. Malý příklad vidíte na fotografii. Tyto předměty do kanalizace nepatří!!

Dalším nešvarem, se kterým se setkáváme, jsou zbytky potravin a jídla, „spláchnuté“ do kanalizace. Tyto zbytky totiž poskytují potravu pro hlodavce, kteří ve stokách žijí, a díky dostatečnému přísunu potravy se mohou nekontrolovatelně množit, což se projevuje na zvýšeném množství provedených plošných a ohniskových deratizací.

Zde je třeba zmínit také oleje a tuky, které mnozí do kanalizace vylévají. Tukové částice se při ochlazení shlukují, srážejí a nabalují na sebe další odpad. V potrubí tak vzniká odolný materiál, který může ovlivnit jeho průchodnost. Hroudy tuku také poškozují a ucpávají čerpadla. Tuk se nalepuje na stěny potrubí stok, nastává chemická reakce a vzniklé sloučeniny urychlují korozi. Použité tuky a oleje proto odevzdejte na Sběrný dvůr. Tyto se následně recyklují a využijí, čímž opět šetříme životní prostředí.

V neposlední řadě je nutno zmínit to, že kanalizace neslouží k likvidaci nevyužívaných či prošlých léků, zbytků barev, ředidel nebo

chemikálií. Tyto látky mohou narušit fungování čistírny odpadních vod, částečně projít čistírenským procesem a způsobit ekologickou havárii svým navrácením do vodních toků.

Mysleme tedy, prosím, při likvidaci výše zmíněných materiálů a předmětů na to, že při jejich likvidaci do kanalizace ovlivňujeme nejen životní prostředí, ale také samotný provoz zařízení ČOV, který tímto konáním trpí. Vzniklé technické problémy prodražují celý proces odkanalizování a následného čištění odpadních vod. V konečném důsledku má toto dopad na peněženku každého z nás v částce, kterou odvádíme za odpadní vody / stočné /.

Na závěr tedy jednoduché shrnutí – kanalizační síť slouží k odvádění odpadních vod, nikoliv odpadků.

Co tedy do kanalizace nepatří:

- hygienické potřeby / vlhčené jednorázové ubrousky, podlahovky - hadry, tyčinky do uší, apod. /;
- zbytky potravin / biologický odpad /;
- pevné předměty / například zátky od lahví /;
- oleje a tuky používané především v kuchyni, ale i při jiných domácích pracích;
- chemikálie a jiné nebezpečné látky / barvy, ředidla, oleje, ropné látky, čisticí prostředky, atd. /;
- léky prošlé popřípadě nepoužívané / je možné vrátit v lékárnách či po dohodě u lékařů /.

Pavel Drastík
místostarosta obce

Venčení pejsků

Vážení majitelé psů, prosíme Vás tímto, abyste při venčení Vašich miláčků nezapomínali po nich uklidit zejména při procházce v intravilánu obce. Obec Koberice má na svém území rozmístěn

systém košů a papírových sáčků pro sběr psích exkrementů, které je možno pro tyto případy využít. Koše jsou umístěny v místech, které byly vytipovány a kde je problém největší. Jistě by se ani Vám nelíbilo, kdyby taková

známka o přítomnosti psa byla i na chodníku před Vaší nemovitostí, proto prosím dbejte na úklid po Vašich mazlíčcích.

Děkuji.

Ing. Lukáš Kubný
starosta obce

Přehled třídění odpadů

PLASTY

PET láhve, mikroténové sáčky, fólie (barevné, čiré), sáčky od bonbónů, cukrovinek a oplatků, obaly od chipsů, kávy, igelitové tašky, plastové obaly neznečištěné potravinami (kelímky od jogurtů, másla, sýrů, masa), vypláchnuté HDPE plasty (obaly od kečupů, hořčice, šampónů, pěny do koupele, kosmetiky, prostředků na mytí nádobí, čistících prostředků), obalový polystyren, plastové hračky, atd.

TETRAPACK

Nápojové kartony od mléka, džusů, vína, apod.

ŽLUTÝ PYTEL – svaz 1 x měsíčně

Rozměrnější plasty – zahradní nábytek, části bazénů, větší množství čistého polystyrenu (bez omítek a lepidel) apod.

SBĚRNÝ DVŮR na ulici Louky

KOVOVÉ OBALY

Kovové obaly neznečištěné potravinami (vypláchnuté konzervy), plechovky od piva a jiných nápojů, drobné kovové předměty z domácnosti, sprejové nádoby, kovová víčka z nápojů, prázdné obaly čajových svíček, atd.

SBĚRNÝ DVŮR na ulici Louky

PAPÍR

Papír novinový, časopisy, kartony a papírové lepenky – vytřít zvlášť kartonové obaly a „měkký“ papír, knihy bez vázby

SBĚRNÝ DVŮR na ulici Louky

SKLO

Barevné a čiré sklo, láhve od vína, jiných alkoholických i nealkoholických nápojů, zavařovací sklenice, skleněné nádoby, apod.

Zvonové zelené kontejnery v obci

Tabulové sklo z oken a dveří (mimo autosklo)

SBĚRNÝ DVŮR na ulici Louky

BIOODPAD

Biologicky rozložitelný odpad - zbytky potravin v domácnosti, zbytky zeleniny ze zahrady, zelený odpad ze zahrady, posečená tráva, ořezané větvičky stromů (u větvi větších průměrů do cca 8 cm je možné objednat štěpkování na Středisku služeb);

DOMÁCÍ KOMPOSTERY,
ULOŽIŠTĚ BIOODPADU na ulici
Olšina dolní

OBLEČENÍ

Použité (čisté) oděvy, obuv, drobné hračky

KONTEJNERY NA TEXTIL,
které jsou umístěny u vjezdu
do Sběrného dvoru od ulice
Opavská

VELKOOBJEMOVÝ ODPAD

Vysloužilý nábytek, sedačky, skříně

SBĚRNÝ DVŮR na ulici Louky

NEBEZPEČNÝ ODPAD

Barvy i jejich zbytky, ředidla, motorové oleje

SBĚRNÝ DVŮR na ulici Louky

ELEKTROSPOTŘEBIČE, ŽÁŘIVKY, ŽÁROVKY, BATERIE

Vysloužilé lednice, pračky, televize, monitory, mrazáky, trouby, PC, audio, video technika, žárovky, výbojky

SBĚRNÝ DVŮR na ulici Louky

Drobné elektro – ovladače, malé rádia

Kontejner na elektro, který je
umístěn u vjezdu do Sběrného
dvoru od ulice Opavská

JEDLÉ OLEJE A TUKY

Použité jedlé oleje a tuky z domácnosti (oleje a tuky po smažení, oleje po fritování), atd.

SBĚRNÝ DVŮR na ulici Louky –
slijte do uzavíratelných
plastových nádob
(nejlépe PET lahví)

ZBYTKOVÝ ODPAD

Popel a odpady, které se již nedají
recyklovat

Popelnice na komunální
odpad

Třídění papíru a kartonu

V tomto vydání se více věnujeme třídění odpadů a postřehům z praxe a provozu Sběrného dvoru. Dovolte nám tímto upozornit na nešvary při třídění papíru a kartonových obalů a lepenek.

Od započetí pandemie COVID-19 se enormně navýšilo množství odevzdaných papírů a zejména pak kartonových obalů. Je to logické, neboť většina z nás si zboží objednává prostřednictvím různých

e-shopů, zásilkových služeb, apod. Toto zboží bývá většinou baleno v kartonových obalech, které odevzdáváte na Sběrném dvoře. Až potud je to v pořádku a je jen dobře, že papír půjde znovu na recyklaci k dalšímu použití.

Co se děje s papírem dál? Papír a kartony se znovu přetřídí a ukládají se do kontejneru, který je součástí Sběrného dvoru. Důvodem je to, aby byl kontejner co nejvíce prostorově využit. Následně je papír odvezen na odběrné místo

do sběrný.

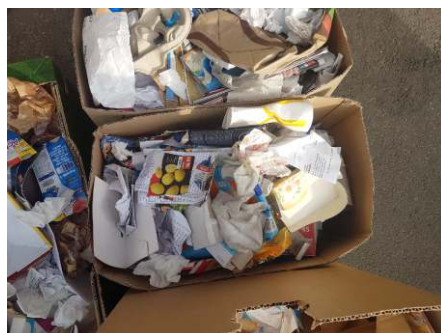
Vraťme se ale k dotřídění. Tuto činnost vykonávají především zaměstnankyně střediska služeb. Pokud máte zájem, můžete si s nimi pohovořit o tom, co všechno lze "skrýt" do kartonových krabic. Představte si například kuřat, která je naplněna použitými plenkami od kojenců nebo krabice, do kterých jsou sesypány zbytky různých jídel. Seškrábaná stará malba, krabice, ve které je strčený pytel s

popelem, krabice plná skleněných střepů a další "chuťovky".

Pro ilustraci předkládáme několik fotografií:

Velice si vážíme toho, že třídíte odpady ve svých domácnostech a chráníte tím životní prostředí pro nás všechny. Tímto článkem

jsme Vás chtěli požádat, abyste při třídění mysleli i na zdraví dalších, kteří při celém procesu dotřídění přicházejí s odpadem bezprostředně do kontaktu.

Děkujeme za pochopení.

Pavel Drastik
místostarosta obce

Naše obec myslí na životní prostředí

Díky svým obyvatelům se Obec Koberice může v roce 2020 pochlubit sběrem starého elektrického určení ke zpětnému odběru a recyklaci o hmotnosti 16,12 t. Na každého obyvatele tak připadá 4,92 kg vysloužilých spotřebičů. Byla tím uspořena spotřeba elektřiny a produkce skleníkových plynů, celosvětově omezena těžba ropy a železné rudy, a recyklací se pokryla i část dodávek mědi nebo hliníku pro průmyslovou výrobu.

Konkrétní přínos obyvatel vyčísluje Osvědčení o podílu na zlepšení životního prostředí, které na základě dosažených výsledků vystavil kolektivní systém pro sběr a recyklaci vysloužilých spotřebičů Elektrowin.

Vyplývá z něj, že díky obyvatelům došlo za rok 2020 k úspoře produkce CO₂ o 192,42 tun. Víte kolik smrků pohltí stejné množství CO₂? 75 ks

Nebylo nutné vytěžit 9 452,95 litrů ropy. Představte si, že z tohoto množství se pokryje spotřeba pohonných hmot aut např. na cestu z Prahy do Brna po dálnici D1 a to 354 krát.

Došlo také k úspoře 97 310,53 kWh energie. Asi stejné množství, jako kdybychom spustili cyklus myčky nádobí 97311 krát.

Podařilo se recyklovat 9 274,72 kg železa. Toto množství recyklovaného železa by bylo možné použít pro výrobu 381 ks nových praček, bez

nutnosti těžby železné rudy.

Recyklací vysbíraných spotřebičů se podařilo získat 327,36 kg mědi, což by stačilo pro ražbu 58198 1€ mincí, nebo 404,40 kg hliníku, který by stačil na výrobu 26960 plechovek o objemu 0,33 l.

Den Země

Jedná se o den věnovaný Zemi, který se každoročně koná 22. dubna. Proto připomínáme všem, kterým není lhostejné místo, kde žijí, aby se o ně řádně starali. V tomto čísle novin se více věnujeme životnímu prostředí a převážně třídění odpadu. Velký výběr článků a také tabulku rozpadu materiálu, najdete na stránkách samosebou.cz.

Přidáváme fotky o tom, co můžete najít v okolí Koberic navzdory tomu, že zde máme důmyslný systém třídění odpadu, funkční sběrný dvůr nebo speciální kontejnery.

Profesionální prořezání stromů v centrálním parku zajistila zahradnická firma

Vzhledem k tomu, že jsou v zimě dřeviny ve vegetačním útlumu, nastává ideální doba pro kácení a zimní řez stromů a keřů. Zimní ořez dřevin je důležité provádět proto, aby stromy a keře prospívaly, omládly a plodily. Prořez navíc umožňuje odstranit odumřelé, staré a nemocné větve, které tak uvolní místo novým. Řez usměrňuje velikost koruny, tvaruje jí a vyrovnává poměr mezi růstem a plodností. Zabraňuje tomu, aby stromy a keře rostly divoce a důsledkem toho méně plodily. Řez rovněž napomáhá ke zpevnění koruny a prodlužuje dřevinám jejich životnost. Řezání stromů a keřů by mělo proběhnout optimálně dvakrát ročně; jedno prořezávání se provádí v létě a to druhé v zimě nebo v předjaří. Zimní prořezání by přitom mělo probíhat v době od února do března.

Průběžný stav Tříkrálové sbírky k 31.1.2021

ONLINE koledování (přispívat lze do 30.4.2021) – **225 705 Kč**

Jak můžete přispět?

ONLINE koleda na www.trikralovasbirka.cz. Z nabídky vyberte HLUČÍN CH – důležité pro přidělení částky naší Charitě. Je možné získat potvrzení o daru pro daňové účely. Platba se provádí kartou či převodem.

PŘEVOD: Pošlete částku na účet **66008822/0800** s variabilním symbolem **77708005**.

Zadání var. symbolu je velmi důležité pro přidělení částky naší Charitě.

QR Platba

Statické pokladničky (ukončeno 24.1.2021)

OBEC	Částka	OBEC	Částka
Antošovice	11 400 Kč	Kravaře, včetně Koutů a Dvořiska	176 632 Kč
Bělá	15 184 Kč	Ludčovice	119 059 Kč
Bohuslavice	89 531 Kč	Markvartovice	30 078 Kč
Bolatice Borová	100 845 Kč	Píšť	78 103 Kč
Darkovice	50 538 Kč	Rohov	23 345 Kč
Dolní Benešov Zábřeh	70 747 Kč	Strahovice	30 803 Kč
Hať	68 536 Kč	Sudice	25 041 Kč
Hlučín - Bobrovíky	6 866 Kč	Šilheřovice	47 677 Kč
Hlučín - Darkovičky	20 672 Kč	Štěpánkovice	84 278 Kč
Hlučín - město	151 585 Kč	Třebom	3 817 Kč
Chuchelná	44 100 Kč	Vřesina	48 211 Kč
Kobeřice	95 770 Kč	Závada	25 380 Kč
Kozmice	46 245 Kč		

Statické pokladničky celkem: **1 464 443 Kč**

Online koleda k 31.1.2021: **225 705 Kč**

Výtěžek celkem k 31.1.2021: **1 690 148 Kč**

Část pro Hlučínsko dle určeného klíče (65 %) k 31.1.2021 – **1 098 596 Kč**

Děkujeme za Vaše dary a pomoc potřebným v našem regionu. Aktuální výtěžek sledujte na www.charitahlucin.cz.

V lednu letošního roku proběhla v naší obci Tříkrálová sbírka. Výtěžek této sbírky dohromady za obec Koberice činí: **95.770,-Kč**. Všem, kteří jakoukoliv částkou přispěli, patří velké poděkování.

COVID 19 v Koberčicích

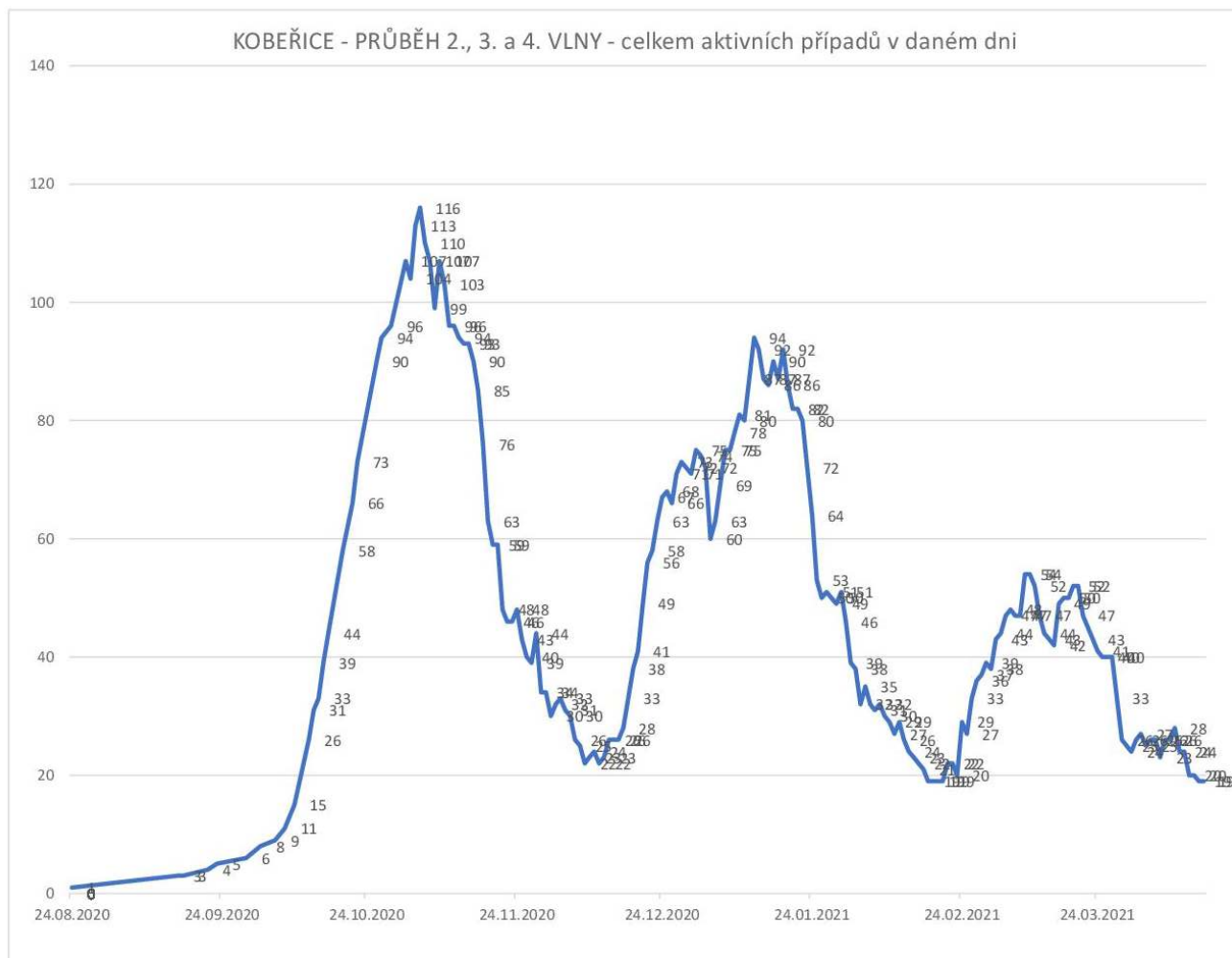
Tak jak jsem Vás informoval již v minulém čísle Koberčických novin, tak bych Vám chtěl sdělit i aktuální vývoj po dalších cca 3 měsících.

Celkem je/bylo tedy k dnešnímu

dni (15.4.2021) aktuálně v Koberčicích 649 osob, které již nákazu měly (nebo ještě mají) tj. cca 20% našich obyvatel, 630 osob tj. cca 19% již bylo vyléčeno (nákazou si prošli) a celkem 11 osob z Koberčic na koronavirus (nebo s koronavirem) zemřelo.

Aktuálně tedy máme k dnešnímu dni 19 aktivních případů, což vyrovnává minimum mezi 3. a 4. vlnou.

Ing. Lukáš Kubný,
starosta obce

KULTURA

Kamínkování

Kamínkování je nejen zábava, ale funguje také jako propojení mezi lidmi, kteří v těchto dnech prožívají nelehké období z důvodu nedostatku sociálních kontaktů.

Putovní kamínky zavítaly také k nám do Koberčic. Smyslem je zapojit děti, popřípadě jejich rodiče, do tvorby malovaných kamínků. Na zadní stranu vlastnoručně namalovaného kamínku napíšete název skupiny a PSČ,

kamínek položíte někde na viditelné místo a necháte jej žít svým putovním životem. Kdo kamínek najde, nafotí ho a dá na facebookové stránky, skupiny „Kamínky“ s označením PSČ kamínku (aby si jej jeho autor

mohl vyhledat), a buď si kamínek nechá, nebo jej pošle dál. Pak už jen přes tuto skupinu sledujete, kam kamínek putuje, a jaký je jeho cestovatelský osud. Můžete ho umístit v jiné vesnici nebo městě; stalo se, že některé kamínky byly odvezeny do zahraničí.

Za zmínku stojí individuální techniky zdobení kamínků. Kamínek lze pomalovat fixem, barvou, ale i nastříkat sprejem nebo použít ubrouskovou techniku. Nejnovějším trendem je mechanické dlabání do kamene. Vznikají různé kamínkové sety nebo dvojčata kamínků, která se pak rozdělí a možná se na konci cesty opět spojí.

Kamínkování je pro všechny, staré i mladé – výborným nápadem je zapojit do akce také naše seniory, kteří na tom nejsou psychicky moc dobře a mají pocit izolace. Vnoučata mohou vyzvat babičku nebo šikovného dědu slovy: „Babičko/dědo, namaluj nebo opracuj kamínek a ten někde společně umístíme.“ Pokud je některý ze seniorů nemohoucí, bude vnouče jeho nohama a kamínek zanesení do přírody, před obchod či do knihovny. Pak mohou spolu sledovat jeho osud na Facebooku, a třeba se senioři něco z technických znalostí od svých vnoučat naučí.

Uvádíme pár základních pravidel kamínkování.

NAŠLI JSTE KAMÍNEK?

Našli jste takový podepsaný kámen? Přidejte se do skupiny Kamínky na Facebooku a vložte

sem fotku kamínku z obou stran, město nálezů a opište PSČ bez mezer z kamínku do textu. Jeho tvůrce i my ostatní tak můžeme sledovat, kde se zrovna nachází. Podle poštovního směrovacího čísla zjistíte, odkud k vám kamínek doputoval. Kamínek si můžete nechat, ale ještě líp -> nechte ho putovat zase někde dál.

CHCETE VYTVOŘIT KAMÍNEK?

Zaujalo vás to a chcete také tvořit? Směle do toho. Užijete si spoustu legrace a třeba se někde časem k a m í n e k v y n o ř í . Nezapomeňte jej podepsat (logo Facebooku, #Kamínky a PSČ vašeho města). Kamínek vyfotíte, sdílejte ve skupině spolu s informací o městě, odkud vyráží, a jeho PSČ (bez mezer). A pak už se kamínek může vydat na své putování.

ČÍM MALOVAT?

Kamínky namalujte akrylovými barvami a akrylovými fixami. Na závěr ještě přelakujte bezbarvým akrylovým lakem. Tipy na ověřené výrobky najdete v souborech skupiny.

KDE JEJ POLOŽIT?

Kamínek položte na viditelné místo, kde je pravděpodobné, že si jej někdo všimne. Prosíme, dbejte také na bezpečnost svou i budoucích nálezců. Volte takové místo, kde nehrozí nebezpečí, není zde

velký provoz apod. Také místo, které tím netrpí. Není našim cílem vytvořit skládky a ničit životní prostředí.

Pojďte tvořit malované putovní kamínky. Položte je na viditelné místo, aby je mohl najít někdo jiný a radovat se z nich. Podrobný návod včetně odpovědí na časté otázky najdete v souborech skupiny:

www.facebook.com/groups/kaminky/files/

Anna Malchárková je jednou z nejčtenějších spisovatelek v našem regionu. O její knihy je v knihovně neustále zájem a po svém vydání jsou rychle vyprodány; oblíbená je také mezi studenty, kteří se na ni často obracejí během svého vysokoškolského studia s prosbou o radu týkající se její tvorby nebo regionu, ve kterém žije. To vše nasvědčuje o zájmu široké veřejnosti o její tvorbu, která nemá velkou reklamu nebo záštitu sponzorů, jak říká sama spisovatelka. Rádi vám nabízíme rozhovor, který poskytla internetovému magazínu pro seniory z Ostravy.

Anna Malchárková:

Vím, že Bůh se jen usmívá, když lidé plánují...

V celé své literární tvorbě se věnuje Hlučínsku - kraji, v němž se narodila a kde trvale žije. Do literatury vstoupila jako básnířka vydáním sbírky v hlučínském nářečí, ve které představila svérázný hlučínský lidový humor. Další její díla jsou povídková i baladická.

Být dnes spisovatelem, to je opravdu těžká řehole. Můžete se touto profesí vůbec uživit? A co všechno musíte udělat po duchovní i materiální stránce, aby Vaše kniha spatřila světlo světa?

„Nejvíce se zaměřuji na témata

regionu a tím i na jeho čtenáře. Region není velký, já jsem nepřekročila jeho hranice a ani se o to nesnažím. Jsem přesvědčena, že i v kraji, který není „pupkem světa“, žijí lidé se svými osudy a zaslouží si, aby se o nich psalo.

Autoři to dnes nemají po finanční stránce snadné. Psaní na uživení opravdu není, je to tvrdá práce s nejistým výsledkem. Zpočátku jsem si knihy financovala z úspor. Dnes už si musí jedna kniha vydělat na druhou. Sponzory neobcházím, dotace nemám, protože v tom neumím chodit a jsem přesvědčena, že u knih snižují literární hodnotu. Všeobecně totiž platí, že je vždy něco za něco, a o své tvorbě si chci svobodně rozhodovat sama. Nikdo mě psát nenutí, je to moje volba, a tak se musím postarat sama. V nakladatelství je moje kniha brána jako zakázka, kterou si musím celou zaplatit. Riziko, že si dílo na sebe nevydělá, podstupuji pokaždé, u každého vydání nového titulu.“

Můžete ve stručnosti představit Vaši tvorbu? Které „dítě“ Vám dalo nejvíce zabrat a které je Vám nejmilejší?

„Témata mých knih jsou obrazem doby, která tady byla a o které nebylo dovoleno veřejně mluvit. Nejsou literární fikcí, vycházejí z ústně předávaných příběhů pamětníků, které jsem osobně obcházela. Tito lidé, žijící v bouřlivém 20. století, se ocitli na pokraji velkých dějinných zvratů a byli jen jako malé bezvýznamné kolečko ve velkém stroji. Žili, jak uměli, nebo jak jim bylo dovoleno. Jejich osudy se vzájemně podobaly, jen měly vždy jiný odstín a chuť. Někdy více, někdy méně hořkou. (Knihy *Modrá barva duhy*, *Grunt*, *Vyhna lovec*, *Kamenný*

svědek). Od těžkých témat, která mě vyčerpala, jsem pak volila lehčí témata. (*Album* – humorné momentky všedních dnů, *Chudobky* – pověsti a báchorky a poslední *Zapadlé dny* – tradice jednoho roku). Ovšem nedá se říct, kterému dílu dávám přednost. Také prsty na ruce nám stejně ráda, protože každý má svůj význam.“

Co Vám bylo inspirací k tomu, abyste se stala spisovatelkou a co Vás na této dráze překvapilo?

„Stát se spisovatelkou mě nikdy ani nenapadlo, zdálo se mi to nemožné, a tak jsem tuto myšlenku nezařadila do svých představ a snů. Psanému slovu jsem se nikdy nemusela věnovat. Pracovala jsem v Ostravě ve velkém strojírenském podniku, v technické profesi, která byla od psaní dosti vzdálená. Když jsem pak vydala svou první knihu, samu mě to překvapilo a zaskočilo. Divila jsem se sama sobě, až mi to jeden moudrý pán vysvětlil slovy: „V každém kameni je ukryta socha“.“

Vaše historická novela *Grunt* byla nominována na Evropskou literární cenu. S jakými pocity jste tento fakt přijala – a vůbec, jaké máte zpětné vazby s Vašimi čtenáři?

„Námět pro knihu je vlastně jen myšlenka, která proběhne hlavou, a buď v ní zůstane, nebo zmizí. Jednou na procházce, při pohledu na zbídačená pole a poničenou přírodu jsem si pomyslela, „Co by tomu řekli staří sedláci?“ Nápad byl na světě a začala jsem psát *Grunt*. Sepsat, jak to vlastně bylo, znamenalo obejít rodiny, kterým osud zvaný kolektivizace naložil břemeno, které neunesli, a poslouchat jejich vyprávění. Vyprávěči byli většinou už jejich děti, které to s rodiči prožívaly. Důležitá byla důvěra mezi

spisovatelem a vypravěčem, a tu se mi podařilo získat. Obešla jsem mnoho pamětníků té doby a osud rodiny, které kolektivizace obrátila život naruby, jsem napsala. Grunt oslovil mnoho čtenářů, a dokonce byl nominován na evropskou literární cenu. Informaci o nominaci jsem ale přijala vlažně. Ani jsem se neradovala, ani nejásala... Neznámému vesnickému autorovi se ceny neudělují. Mně stačí ohlasy našich čtenářů, když mě osloví a knihu pochválí, že se mi povedla. Stařenka říkala: „Kaj se člověk zrodí, tam se i hodí“.

Co ve svém životě berete vážně a co s humorem?

„Brát život úplně vážně snad ani nejde. Humor je taková pomocná ruka v těžkých situacích. Přijdou v životě chvíle, kdy vážnou věc musíte zlehčit, podívat se na to jiným pohledem a nakonec zjistíte, že je to vlastně k smíchu. Ono to opravdu funguje i v dnešní nelehké době.“

Právě jste oslavila významné životní jubileum. Co Vám přitom udělalo největší radost?

„Roky utekly, nemá cenu je počítat, nemá smysl se bedlivě sledovat, kde vás co píchne a hledat v počítači, co to asi je. Těším se, že každé ráno si kočka přijde pro mléko, pes zase pro piškot, hudruju, že krmítko pro ptáky obsadili holubi a zase odhání ty malé

ptáčky. Projdu zahradu a dívám se na záhon, zda už nevystřekují hlavičky první sněženky.“

Woody Allen řekl: Chcete-li pobavit Boha, seznamte ho se svými plány do budoucna. Přesto – jaké máte ještě plány?

„Nevím, zda se ještě pustím do psaní knih, protože vím, že „Bůh se jen usmívá, když lidé plánují“.“

Jiří Muladi

(převzato ze stránek SeniorTip -

internetový magazín nejen pro seniory,

<http://www.seniortip.cz/>)

ZÁKLADNÍ A MATEŘSKÁ ŠKOLA

Děti mateřských škol se převlékly do kostýmů pohádkových bytostí

Také letos se děti i přes koronavirová opatření dočkaly oblíbeného maškarního plesu. Každé oddělení si připravilo svůj vlastní ples s odlišnou tematikou, jejich harmonogram byl však podobný. Ze začátku na děti čekala módní přehlídka v kostýmech, kde se děti představily a seznámily ostatní s tím, za co na maškarní ples přišly.

K vidění byly nejrůznější kostýmy, od princezen, superhrdinů a rytířů až po berušku nebo myslivce. Rozmanitost kostýmů byla opravdu velká. Pro děti byly přichystány nejrůznější soutěže, například navlékání korálků, pečení koláče nebo přenášení špaget do hrnce, za jejichž splnění dostávaly na své kartičky razítka. Po slavnostním občerstvení čekala na děti ještě malá diskotéka. Na závěr maškarního dopoledne připravily paní učitelky pro děti bohatou tombolu, která nesmí chybět na žádném plesu.

Novinky ze školky od zimy do jara

V letošním roce nás paní Zima mile překvapila. Napadlo opravdu dost sněhu a s dětmi jsme si mohli užívat zimních radovánek do sytosti. Celý leden jsme si hráli se sněhem, dělali ledové pokusy, malovali do sněhu, no a hlavně jsme se klouzali z kopečků, které nám nabízejí naše školní zahrady. Zimu jsme s dětmi vytvořili také uvnitř obou budov. Školky zdobily obrázky zimní královny, vystřihovali jsme vločky, vyráběli ptáčky a spoustu dalších obrázků s náměty, které zima nabízí. Pro ptáčky jsme taky nachystali krmítka z lojových šišek, které jsme s dětmi pověsili na zahradu a pak už jen pozorovali, jak rychle krmení mizí.

Ze zimy jsme se přehoupli do masopustního veselí. Pro děti jsme ve školce připravili Maškarní karneval, plný her a soutěží a také krásných cen. Děti přišly v hezkých kostýmech, které si připravily s rodiči. Rodičům tímto děkujeme za spolupráci.

Karneval se vydařil a přes masopust jsme zavítali do kouzelného světa pohádek. Pohádkové bytosti byly všude kolem nás a s dětmi jsme poznávali tradiční i netradiční pohádky. Povídali jsme si o jejich významu, tvořili, počítali, cvičili a zpívali. Těž jsme začali hrát a vytvářet kulisy a kostýmy k již tradičnímu Pohádkovému představení pro rodiče. Bohužel tak jako v loňském roce nám tuto činnost přerušilo vládní opatření proti šíření nemoci Covid 19 a školky se musely uzavřít. Jen tříde Sluníček se podařilo alespoň natočit video pro rodiče. My ostatní už to snad v příštím roce zvládneme taky. Věříme, že bude líp, protože děti se na hraní pohádky vždy moc těší.

Nyní probíhá distanční výuka, jelikož je předškolní vzdělávání pro děti od 5-ti let povinné. Všechny paní učitelky se snaží připravovat distanční výuku pro naše předškoláčky pečlivě tak, aby byla zábavná a děti úkoly doma bavily. Zadání jsou vždy spojena nějakým tématem a jsou v nich zastoupeny všechny vzdělávací

složky, hudební, jazykové, matematické, pohybové, výtvarné a poznávací. Samozřejmě si uvědomujeme, že při plnění úkolů se musejí zapojit také rodiče. Proto vám všem rodičům děkujeme za vzornou spolupráci, za zprávy a pěkné fotografie, které posíláte.

Jelikož už přišlo jaro, moc se těšíme, až se všichni zase společně sejdeme ve školkách a budeme si spolu užívat jara a všeho, co toto krásné období nabízí. Už se nemůžeme dočkat, až využijeme novou zahradu na MŠ Slezská, na níž probíhají dokončovací práce. Tímto děkujeme celému obecnímu úřadu a všem, kdo se na výstavbě podílejí.

Dětem se nové prvky na zahradě moc líbí, zatím ale neměly příliš možností jich využít. Tak snad se situace co nejdříve zlepší a budeme si moci zahrady užívat plnými doušky. Na všechny se už moc těšíme a přejeme hlavně pevné zdraví. Mějte se hezky a užívejte si chvíle s rodinou.

Za celý kolektiv MŠ
Tereza Prasková Lasáková

Zavítáme do pracovní- společenské minulosti naši knihovny

V tomto jarním vydání našeho zpravodaje jsme požádali o rozhovor bývalou, dlouholetou knihovnici naší obce, paní **Moniku Ševčíkovou**. Ta v současné době pracuje na oddělení kultury v Kravařích, především jako knihovnice, ale je také spoluorganizátorkou kulturních a společenských akcí ve městě. Monika je člověk nejen činorodý, ale také empatický a hlavně pozitivně naladěný. A jelikož v těchto dnech všichni společensky strádáme, rozhodli jsme se oslovit někoho, kdo by třeba uměl slovem povzbudit, zvednout náladu anebo trochu rozesmát.

Měla jsem štěstí...

Co si vybavíš při slově Koberice?

Co si vybavím při slově Koberice? Vybavím si místo, kde jsem jako osmnáctiletá nastoupila do svého prvního zaměstnání, do knihovny. Takže něco jako první láska, protože já se do toho místa

opravdu zamilovala. A na první lásku se nikdy nezapomíná. Ve velmi krátké době jsem se seznámila s nejrůznějšími lidmi, kteří se nejrůznějším způsobem zapsali do mé paměti. Počínaje čtenáři knihovny, přes pány faráře, prodavačky, úředníky, učitele a učitelky a všechny ty dobré duše, kterých v Kobericích není málo. Takže při slově Koberice si vybavím celou řadu úžasných lidí, na které nikdy nezapomenu. A mnozí z nich zůstali i doposud mými kamarády.

Jak dlouho si působila v Kobericích a na co nejraději vzpomínáš?

Do koberické knihovny jsem nastoupila úplnou náhodou. Jako správný rebel jsem po absolvování gymnázia odmítla pokračovat ve studiu na vysoké škole. Myslím, že jsem měla pocit, že už všechno umím. No a doma jsem dostala výstrahu. „Buď si něco najdeš, anebo ti práci najdu sám“, řekl táta, a mi bylo jasné, že to s krávinem nedaleko našeho domu myslí smrtelně vážně. Ne, že bych neměla ráda kravičky, ale představa, že si každý den budu muset umývat vlasy, mě děsila. A teď můžu rovnou odpovědět i na tu druhou část otázky, protože nejraději právě vzpomínám na to, jak mi jeden telefonát do opavské (tehdy okresní) knihovny změnil život. Představte si, že zrovna hledali zástup za mateřskou dovolenou do koberické knihovny. Na půl úvazku. Na tři roky. A to

jsem netušila, že mi Bůh sešle anděla, kterému dal jméno Jana Komárková. A já jsem zůstala v Kobericích jednadvacet let.

Takže práce v knihovně je tvůj celoživotní úděl?

V to doufám! Dvacet let jsem pracovala současně v Kobericích a Kravařích, vystudovala jsem knihovnickou školu v Brně a od roku 2011 jsem pak zůstala jen v kravařské knihovně. S oblibou říkám, že je to moje třetí dítě. A krom necelých tří let, kdy jsem zastupovala kolegyni na zámku v Kravařích, jsem vlastně pořád na stejném místě. Protože když má člověk něco rád, nemá potřebu to měnit. Ale zas na druhou stranu musím uznat, že ta tříletá zámecká vsuvka mi velmi prospěla.

Máš nějakou veselou příhodu spújčováním?

Těch opravdu veselých příhod bylo za tu dobu spoustu, ale teď se mi úplně první vybavila scénka, která není přímo o čtenářích, ale naopak o turistech z Čech, kteří zabloudili až do koberické knihovny, „A prej, že to budu vědět... nějaký Hanzlíkovi tady bydlej?“ Nevěděla jsem, z kterého konce začít. No a pak ráda vyprávím příběh, který se sice odehrál v kravařské knihovně, ale klidně by mohl i v té koberické. To po jednom vydařeném večírku pro věrné čtenáře (myšleno ty služebně starší) zůstaly v knihovně dvě francouzské hole. Obě levé. Samou radostí se na ně

zapomnělo!!! Cože? Knihovna? Nééé, Lurdy!!!

Je literární vkus čtenářů v Koberčicích jiný než v Kravařích aneb umíš najít nějaký rozdíl mezi těmito dvěma lokalitami?

Kdepak. My jsme prostě „z jednoho konce“ a čtenářské zájmy jsou naprosto stejné. Možná snad v Koberčicích byl větší zájem o duchovní literaturu. Ale mám jiný poznatek. Čím menší obec, tím hodnější a vděčnější děti. Tohle však posuzuji pouze v rámci knihovnických lekcí, které jsem, krom Koberčic a Kravař, dělala i v Hněvošicích, Velkých Hošticích a na Štítině. Tak si to můžete seřadit.

Kterou knihu jsi dočetla, kterou čteš a která bude následovat? Je nějaká, která v Tobě v poslední době zanechala hluboký dojem?

Dočetla jsem Zvuk slunečních hodin Hany Andronikové a dvě jednohubky Lucie Konečné – Vířivku a Houpačky, a ty mě velmi mile překvapily. Právě čtu úžasnou knihu francouzské autorky Delphine de Vigan – No a já. A chystám se na druhý díl Šikmého kostela. A kniha, která mi doslova vyrazila dech? Pak je to Cop autorky Letitii Colombani. A když zrovna nemám náladu na „silné příběhy“, otevřu první díl Poslední aristokratky, a to na libovolné straně.

Jak vnímáš vztah dětí a mladých lidí ke knihám?

My jsme měli jasno. Přijdu ze školy, hodím aktovkou a jdu ven. Pak celoodpolední litačka, hry typu Krvavý dědek nebo Halguga (to by

mě zajímalo, jestli tuhle pouliční hru znáte) a pak rychle úkoly a kniha. Co jiného? V dnešní době je toho na děti moc. Všechna ta média, sociální sítě, influenceri, kteří poradí, co mají dělat, co je správné, jak být in. Copak v tomto světě ještě existuje prostor na něco tak obyčejného jako kniha? A tak si myslím, že teď záleží jen na nás, zda naše děti budou číst knihy. Musíme je umět motivovat. Především my rodiče, protože když dítě s knihou vyrůstá, kniha je běžnou součástí domácnosti, popřípadě dítě vidí rodiče číst, pak ke knize přistupuje zcela nenásilně a přirozeně. Stejnou kouzelnou moc mají i pedagogové a knihovníci. Mohou motivovat, nesmí nutit.

Na kterého čtenáře v Koberčicích nikdy nezapomeneš?

Na kterého? To mám říct jednoho? Dobře. Pak to bude pan Vrána. Chodil do knihovny 2x týdně a přečetl všechno. Měla jsem ho upřímně ráda. Kouzelný dědeček. Jo, a měl průkazku s číslem 29.

Co ti tvoje práce dává?

Každý den se do práce těším. Každý den jdu do práce ráda. Už třicet let. A to je to, co mi moje práce dává. Radost. Knihovny v menších obcích a městech mají jednu velkou výhodu. Knihovnice důvěrně zná své čtenáře a čtenáři se s důvěrou na knihovnice obracejí. Proto se někdy z knihovny stává psychologická poradna, zpovědnice, linka bezpečí anebo Klokánek. Jakou větší radost člověku může práce přinést!?

Vlastně, teď mě napadá, že může. A to přátelství. Skutečné přátelství. A já jsem díky práci v knihovně několik skutečných přítelkyň našla. Především mou bývalou kolegyni Janu Komárkovou, díky které jsem tím, čím jsem a jsem šťastná. Taky s tebou, Dorotko, mě práce spojila a já děkuji, že tě mám. Ale taky knihovnice Růženku, Janu P., Ninu, Hedu a Evu. Omlouvám se, že jsem Vás teď zahltila jmény, ale já už nikdy nebudu mít takovou příležitost. Ony pro mě moc znamenají. Díky nim můžu říct „Měla jsem štěstí“.

Děkuji Monice za rozhovor a jen doplním, ať to štěstí má i nadále jak v práci, tak v osobním životě.

Poznámka redakce: V době, kdy dostáváte do rukou číslo Koberčických novin, zároveň vychází nová publikace s názvem „Kravaře: město, ve kterém žijeme“. Kniha byla připravena u příležitosti šedesátého výročí tohoto města. Monika Ševčíková se podílela na vzniku publikace plné krásných fotografií společně s Evou Peterkovou.

D. Letziánová

Srovnávání vyšlo velmi dobře

Jsme velice rádi, že ani tvrdé podmínky koronavirové doby neodradily naše čtenáře od literatury a ti si mimo výluky knihovny zapůjčili o tři sta knih více, než v roce 2019. To znamená, že pomocí četby jste měli možnost alespoň na chvíli zapomenout na všechny starosti a pomyslně se přenést do jiných příběhů nebo dob dávno minulých.

Nabízíme několik čísel pro srovnání.

V roce 2020 si čtenáři půjčili celkem 21.440 titulů oproti roku 2019, kdy si půjčili 21.078 titulů.

Knihovna zpracovala celkem 1.055 nových titulů (toto číslo ovlivnilo cca 200 darovaných knih od našich čtenářů) oproti minulému roku, kdy jich bylo zpracováno celkem 575.

Naopak prudce kleslo číslo kulturních a vzdělávacích akcí. Věříme však, že vše opět rozjedeme. Připravujeme nové projekty nejen pro děti, ale také seniory a ostatní dospělé čtenáře. Nechte se překvapit.

Mezi regály máme jasno...

V knihovně byla z důvodu snížené viditelnosti doinstalována světla mezi regály v oddělení pro dospělé.

V každé uličce je nové stropní osvětlení, které pomůže k lepšímu vyhledání požadovaných titulů. Také stávající světla byla vyčištěna, aby po odstranění prachu měla lepší svítivost.

Máte doma knihy a nevíte co s nimi?

Máte doma knihy a je vám líto je vyhodit? Můžete je donést k nám do knihovny, kde je prohlédneme a vytrídíme ty, které zpracujeme a

zařadíme do fondu. Některé dáme stranou pro čtenáře, kteří určité tituly rádi ocení a odnesou si je domů. Zbývající vložíme do regálu před knihovnu, které jsou určeny všem zdarma. A věřte, že pouze zlomek z nich putuje do sběrného dvora.

AGENTURA DOMA

Nový Denní stacionář DomA v Koberčicích

Poptávka po různém druhu sociálních služeb se stále zvyšuje. Obyvatelé Koberčic a okolních obcí mají již řadu let v povědomí terénní sociální služby -

pečovatelskou službu, službu osobní asistence a také půjčovnu kompenzačních pomůcek, které organizace DomA - Domácí asistence, poskytuje. Po avizované rekonstrukci bývalého obecního úřadu v Koberčicích je plánováno otevření denního stacionáře

převážně pro osoby s kombinovanými vadami různého věku.

Pracovníci organizace aktivně mapují situaci v sociálních službách a průběžně zjišťují o jaké druhy a typy služeb je zájem, respektive které služby nejsou na

Hlučínsku dostatečně pokryty. Je faktem, že osoby s různým druhem postižení, pokud chtějí navštěvovat ambulantní službu denního stacionáře, musejí dojíždět buď do Opavy, nebo do Ostravy. Toto se v letech 2022/2023 změní, budou totiž moci využít služby denního stacionáře přímo v Kobericích.

Praktické informace:

- kapacita stacionáře bude 15 klientů celkem – denní kapacita se bude upravovat podle převažující cílové skupiny a počtu pracovníků stacionáře
- první klienty budeme moci

přivítat ke konci roku 2022, případně na začátku roku 2023 (s o u v i s í s r y c h l o s t í rekonstrukce budovy)

- stacionář bude bezbariérový a plně přizpůsoben imobilním osobám včetně koupelny a toalety
- provozní doba této ambulantní služby bude od pondělí do pátku přibližně od 7 do 15 hodin
- všichni klienti budou mít možnost využít dopravu speciálně upraveným dodávkovým automobilem Ford Tranzit, ve kterém je díky plošiny a kotvícímu systému

bezpečnostních pásů, možno převážet imobilní osoby bez nutnosti přesunu z invalidního vozíku na sedadlo

Pro další informace, případně předběžné zapsání do poradníku klientů, prosím kontaktujte naši sociální pracovníci na telefonním čísle: 606 168 192.

Přejeme Vám všem krásné jarní dny ve zdraví a naději, že se budeme moci potkávat jako před covidem.

Za DomA-domácí asistenci
Bc. Ivana Mocková

SPOLKY A ORGANIZACE

Spolková činnost - Sbor dobrovolných hasičů Koberice

Začátek letošního roku ve spolkové činnosti je jedním z nejkldnějších, co vůbec pamatujeme.

Stále složitá situace ve společnosti s koronavirem nám nedovoluje nejen organizovat tradiční společenské akce, ale také se nemůžeme scházet na schůzích výboru nebo na schůzkách mládežnických oddí-

lů. V rámci spolkové činnosti tak tradičně plníme povinnosti na úrovni orgánů státní správy. Nicméně v zimních měsících bylo několik dnů, po několika nepříliš studených letech, i mrazivé počasí, která nám dovolilo malinko vydechnout a povzbudit se výrobou ledové plochy v prostorách Hasičského domu a protáhnout naše těla sportem. Nejvíce viditelnou činností hasičů tak za poslední

tři měsíce byla činnosti zásahové jednotky a jejich členů. V březnu nás opět čekala kontrola připravenosti jednotky, která byla provedena Hasičským záchranným sborem MS kraje. Každý člen, který chce pokračovat v činnosti zásahové jednotky, musí absolvovat zdravotní prohlídku, musí projít několika školeními a také splnit písemný test, týkající se různé hasičské činnosti v rámci zásahu. Někteří

členové jednotky využívali i v zimních měsících příležitosti jak naši techniku udržet v provozuschopném stavu. Trvalá starost nejen o hasičské vozy patří mezi důležité úkoly hasiče, protože máme zájem na tom, aby se vždy k zásahu vyjelo z Hasičského domu v co nejkratším čase. Jsou i případy, kdy si někteří hasiči individuálně zkoušejí rychlost převléknutí do zásahového obleku. V loňském roce se nám podařilo nakoupit za velmi výhodných podmínek několik nových zásahových přileb včetně svítilen (těm starým skončila životnost) a obratem jsme je začali používat. Tyto budou chránit hasiče opět o něco lépe než ty minulé. Mohu sám potvrdit, jako zasahující hasič z lednového zásahu, že tato ochrana hlavy včetně integrované svítilny více pomáhá hasiči při zásahu.

Od počátku roku jednotka řešila celkem 3 zásahy a jednu pomoc při transportu pacienta. Dva z těchto zásahů se týkaly hořících sazí v komíně. U toho prvního nedošlo k

dalšímu rozhoření sazí a jen byla vyčištěna kamna. Druhý zásah hořících sazí již byl o něco složitější, protože v horní části komínového tělesa hořely velmi významně saze. Hasiči, vybavení dýchacími přístroji, tak museli na střeše rodinného domu zasahovat velmi opatrně. Oheň se podařilo dostat pod kontrolu bez negativních dopadů na střechu a komín domu. Dovolím si zde lehce připomenout, že pravidelná kontrola a čištění může těmto požárům v budoucnu zabránit. Kontrolu a čištění sezónních komínů, přesněji řečeno spalinových cest (= spotřebiče, kouřovody, komíny), by člověk měl nechat provést alespoň jednou do roka, ideálně mezi dvěma topnými sezónami. Pokud se jedná o zařízení využívané celoročně, čištění spalinových cest se doporučuje provádět dvakrát až třikrát za rok. To se týká komínů a spalinových cest napojených na kotle, kamna a krby spalující pevná či kapalná paliva, ale i zemní plyn. Ne vždy tento fakt bereme vážně a

komíny, z vlastní zkušenosti při zásahu, nejsou pravidelně čištěny. Je potřeba se této činnosti více doma věnovat a nastavit si kontrolu komínů jako pravidelnou standardní práci v rámci kalendářního roku.

Jednotka dále pravidelně vyjíždí na kondiční jízdy i do některých terénů a ulic, které jsou pro průjezd hasičského vozu mnohdy úzké. Je potřeba si vyzkoušet dojezdové cesty pro případné řešení některých událostí. Chceme touto cestou opět apelovat na občany, aby se snažili své osobní automobily pravidelně parkovat v garážích a na svých pozemcích, a pomohli nám tak ještě více zkrátit dojezdové časy k místům zásahům.

Věřím, že brzy se navrátíme ve společnosti do normálního koloběhu života a my se společně potkáme na některé z hasičských akcí, které v letních měsících chceme pořádát.

Pavel Bernard,
starosta SHD Koberice

FARNOST

Křížová cesta pro děti rozjasnila kostel

Po dlouhé době mohli do kostela zamířit také naši nejmenší, kterým byla určena křížová cesta pro děti. Některé děti se nebály a vydaly se na křížovou cestu společně se svými rodiči a samy četly texty k jednotlivým zastavením. Křížová cesta učila děti pokoře a pomáhala optikou dítěte vnímat Kristovo utrpení. Zároveň však ukazovala

dětem, jak se mají chovat k sobě navzájem a co je důležité pro život dítěte - křesťana. Jednotlivá zastavení doprovázela zpěvem a hrou na kytaru paní Helena Krautwurstová, která byla hlavní organizátorkou křížové cesty. Děti, které přečetly text svého zastavení, pak mohly vybarvit obrázky, zachycující trpícího Krista na velkém panelu, umístěném v zadní části kostela. Ten byl přenesen před

oltář a zůstal tam až do slavnostního Vzkříšení. Na závěr otec Marek Pawlica dětem poděkoval a všem rozdál sladkosti na cestu domů.

NÁVRAT DO MINULOSTI NAŠÍ OBCE

Malířské umění (můj kronikářský příběh)

Všechno to začalo objevením nápisu na zdi kostela Božského Srdce Páně v klášteře Marianum v Opavě. V roce 2020 dokončovala paní Monica Bubna-Litic z Prahy práci na brožurce o výzdobě kostela v klášteře Marianum, provedené ve zvláštním „beuronském“ stylu. Kostel z let 1907 – 1909 byl původně pouze vybílen. Vymalování kostela se ujal v letech 1923 – 1930 mnich, člen benediktinů v Emauzích v Praze, P. Antonín Vrbík. Tento byl odchovancem beuronské malířské školy. Pracoval podle starších předloh malířské školy, ale byl také sám autorem mnohých postav i ornamentů, zobrazených na zdech kostela. Malovalo se pomocí šablon. Členové beuronské školy se pod své práce nepodepisovali, ale P. Antonín Vrbík se v kostele v Opavě podepsal a podepsal se také někdo

další: J. Drastík. Kdo byl tento záhadný pisatel?

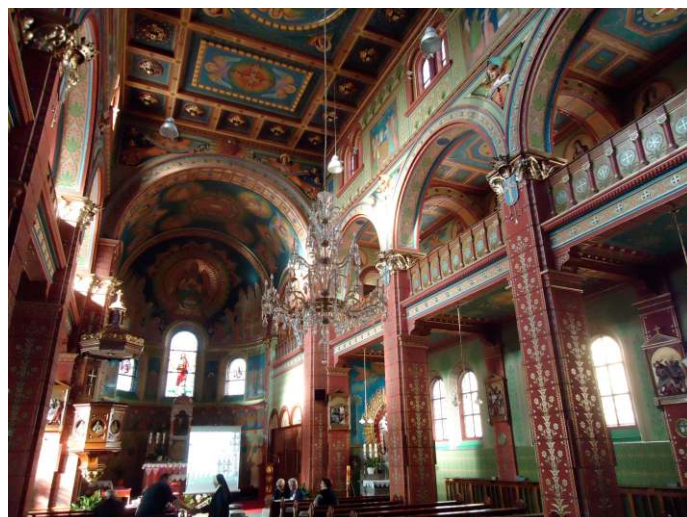
Autorka brožury se obrátila na obecní úřad v Kobeřicích s dotazem, zda by bylo možné zjistit totožnost osoby podepsané v roce 1930 na zdi kostela v Marianu. Jako kronikářka obce jsem se úkolu ujala a za pomoci paní Kristy Mrovcové a Elišky Librové zjistila následující.

V klášteře v Opavě pracoval Jan Drastík, malíř, který žil v letech 1910 – 1992 převážně v Kobeřicích. Pocházel z rodiny malíře Josefa Drastíka, zvaného Špatík. Jan se narodil jako sedmý z deseti dětí. Otec padl během 1. světové války v roce 1917. Matka s deseti sirotky bydlela ve výměnku jednoho statku, na kterém pracovala jako děvečka. Tři ze šesti chlapců se vyučili malířskému řemeslu u mistra Richarda Lamly v Kobeřicích a mistra Kláska v Kravařích. Malíř Richard Lamla byl žádaný u sedláků i u knížete Lichnovského.

Jeho malba se dodnes nachází v parádním pokoji bývalého statku u Homolů (Stříbných – viz foto).

Jan maloval podle očitého svědka v klášteře již v letech 1924 – 1926, tudíž jako velmi mladý, snad čtrnácti nebo patnáctiletý, a vytrval až do dokončení výzdoby v roce 1930, jak svědčí jeho podpis. V jakém rozsahu se podílel na malování, jestli připravoval barvy, nebo také sám maloval, to už dnes nevíme. Nevíme ani, jak se k práci v klášteře dostal. Doporučil jej některý jeho malířský mistr? Nabízí se také domněnka, zda nedoporučily Jana k malování v klášteře sestry Kongregace Dcer Božské Lásky, které působily v kobeřickém špitále až do roku 1927 a pečovaly o sirotky. Nebo to byla sestra Terezie Agripina, rodačka z Kobeřic, v té době působící v Opavě.

Po skončení práce v klášteře nastoupil jako dvacetiletý základní vojenskou službu v československé armádě. V roce

Podpis na zdi kostela a pohled do chrámové lodi

1937 se oženil a založil rodinu. Druhou světovou válku prožil stejně jako jiní muži z Koberic, jako voják Wermachtu. Po druhé světové válce získal zaměstnání malíře pokojů v podniku Ostroj v Opavě. Výtvarné činnosti se věnoval také ve svém volném čase a maloval obrazy. Většinou to jsou zátiší, kytice a další přírodní motivy. Namaloval také svůj autoportrét. Po rozvodu se Jan Drastík vrátil do Koberic a žil u svého bratra Josefa. Roku 1983 se přestěhoval do domu s

pečovatelskou službou na ulici Mlýnské a bydlel zde až do své smrti.

Zjištěné údaje o Janu Drastíkovi se ve stručnosti dostaly do připravované publikace o výmalbě kostela.

Dne 3. září 2020 se konala v kostele v Marianu za velké účasti posluchačů prezentace brožury „Beuronské umění v kostele Božského Srdce Páně v Opavě“.

Autorka brožury posluchače provedla všemi zákoutími úžasné

výzdoby a vysvětlila řadu latinských nápisů. Výzdoba v kostele připomíná malovanou Bibli. Na fotografii je autorka brožury a současná matka představená Marie Blanka Kadlčíková při prezentaci. Posluchači se také dozvěděli, že podpisy autorů výzdoby kostela v Marianu najdeme v presbytáři pod nohama andělů. Vlevo nad oltářem je podpis P. Antonína Vrbíka a vpravo se nachází podpis Jana Drastíka.

Marie Kubánková

Malba zhotovená Richardem Lamlou ve 30. letech 20. století a Zátiší od Jana Drastíka

Monica Bubna-Litic (autorka publikace) a matka představená Marie Blanka Kadlčíková

SDRUŽENÍ OBCÍ HLUČÍNSKA INFORMUJE

Severní Morava nebo Slezsko?

Je smutným jevem posledních let, že pojem Slezsko mizí z českého (nejen) mediálního slovníku. Ačkoliv se nabízí kacířská otázka, bylo-li v něm vůbec někdy pevněji „zabydleno“. Důvodů, proč je tomu tak, se najde celá řada a spleť historie zde bude zaujímat přední místo.

Dějiny Slezska v kostce

Nemá smysl hledat počátky

Slezska v prehistorii. Podstatné je, že dříve netvořilo jednotnou zemi, ale skládalo se z řady knížectví, jež ovládaly odnože rodu Piastovců. V první polovině 14. století pak jednotliví vládcové postupně uznali svrchovanost českého krále a Slezsko se tak po Čechách stalo druhou největší zemí ve státě. Závažnější komplikace nastaly až v 18. století, když bylo Slezsko v důsledku nástupnických válek rozděleno na pruskou a rakouskou část. V následujícím historickém

období se tudíž oba díly vyvíjely odlišně a nedošlo zde ke zformování samostatného slezského národa, který by se zasadil o vznik slezské samostatnosti. Větší část se po rozdělení země stala součástí německého státu a po druhé světové válce připadla Polsku. Došlo zde k naprosto bezprecedentní výměně obyvatel a převrstvení historické paměti. Naproti tomu daleko menší část Slezska zůstala rakouské monarchii a dnes je až na drobné

územní změny součástí České republiky. Kromě silně zastoupené německojazyčného obyvatelstva zde žila také početná menšina Poláků či národnostně nevyhraněných Šlonzáků. Němci však museli po druhé světové válce odejít a na zbývající byl vyvíjen systematický tlak, aby se identifikovali se státním národem. Nejpodstatnější však je, že Slezsko zmizelo z českých dějin, i když výstižnější by bylo konstatování, že se do nich nikdy pořádně nedostalo. Stačí si položit otázku, co tvoří „český národní příběh“ a jaké zastoupení v něm zaujímá například Morava nebo příslušníci jiných jazykových skupin. Bez větší intelektuální námahy dojdeme k odpovědi, že oficiální dějiny jsou etnicky i teritoriálně redukovány na oblast Čech. Pro období 19. století lze takové pojetí vcelku i pochopit, nicméně v současné době je naprosto nepřijatelné. Přitom příběh Slezska není suchopárny. Je příběhem prosperity, odlišnosti, náboženské tolerance, ale i obrovských transferů obyvatel a statisíců lidských tragédií. Přesto se vnucuje otázka: Co ze Slezskav českém prostoru nakonec zbylo? Zemskou správní samostatnost ztratilo před více než devadesáti lety, polovinu obyvatel ztratilo před více jak sedmdesáti lety, během komunistického režimu rovněž nebylo nikterak akcentováno, v předpovědi počasí a večerních zprávách na komerčních kanálech je označováno stále jako severní

Morava, a tak se zdá, že jedinou upomínkou na Slezsko je černá orlice ve státním znaku.

Hledání severní Moravy

Nezbývá tedy než si přiznat, že povědomí o Slezsku, jeho historii, kultuře nebo hranicích, je v českém prostředí poměrně mizerné. Napomáhá tomu i rozmáhající se používání termínu severní Morava. Konec konců se tomu ani nelze příliš divit. Stačí se zamyslet, jestli průměrný obyvatel České republiky někdy v životě viděl mapu, která by patřičně znázorňovala zemské hranice Čech, Moravy a Slezska. Naštěstí takové mapy existují a při jejich zběžnějším prostudování bude záhy více než zřejmé, že severní Moravou můžeme označovat oblasti Šumperska, Zábřežska či Novojičínska, klín moravské Ostravy vymezený řekami Ostravicí a Odrou, ale rozhodně ne Opavsko! Na druhou stranu se neumím ubránit dojmu, že svůj díl zde sehrává i jakási „jazyková estetika“. On totiž rozvitý pojem severní Morava zní v novinářském textu zkrátka lépe než strohé a krátké Slezsko. Neustálým opakováním se pak severní Morava tak silně zažila, že již málokoho napadne přemýšlet nad oprávněností užívání tohoto názvu.

Jak se stalo Opavsko součástí Slezska

Abychom však novinářům zcela nekřivdili, pokud by zařadili Opavsko na severní Moravu před 800 lety, měli by pravdu. V té době totiž dotyčné území ještě ve Slezsku neleželo. Možná by se

jeho součástí ani nikdy nestalo, kdyby opavskou provincií nezískal Mikuláš, nemanželský syn českého krále Přemysla Otakara II. Oblast se totiž nacházela dostatečně daleko od Prahy a zároveň nabízela zdroj příjmů, který mohl královského levobočka zabezpečit. Roku 1318 se Opavsko dokonce stalo samostatným vévodstvím, které bylo nově podřízeno přímo českému králi. Dostalo se tak na roveň moravskému markrabství, ale i sousedním slezským knížectvím. Na okraj ještě musíme poznamenat, že rozloha středověkého Opavska byla minimálně dvojnásobná než dnes. Je třeba si odmyslet současnou státní hranici a připustit, že knížectví sahalo na severu až za Hlubčice, severozápadě ke Zlatým Horám, na západě za Bruntál, na jihu k Odrám a na východě po Landek. Od 14. století tedy tato nemalá oblast již nebyla součástí Moravy, ale nepřináležela ani ke Slezsku, ačkoliv se mu začala nenápadně přibližovat. Opavská knížata přitahovalo slezské prostředí, zatímco politické události v Čechách zpřetrhaly intenzivní kontakt s pražským královským dvorem. Proces integrace Opavska do Slezska lze považovat za ukončený v 16. století a od té doby je celá tato oblast jeho neodmyslitelnou součástí. Po první světové válce však české Slezsko zaznamenalo dvě podstatné změny. Na jednu stranu bylo obohaceno o část sousedního Ratibořska ležícího v Pruském Slezsku, tedy o

Hlučínsko, na druhou stranu muselo ve prospěch Polska odstoupit půlku historického Těšínska. Nová hranice zde vznikla na řece Olze, jejíž tok rozdělil starobylé knížectví na přibližně stejně velké poloviny.

Má v dnešní době Slezanství smysl?

Nikdo by si určitě nepřál návrat do dob vypjatých a nenávistných nacionalismů. Zastávat postoje zdravého patriotismu ale nikomu neuškodí a z veřejného povědomí mizejícímu Slezsku naopak prospěje. Deklarovat Slezanství má smysl právě proto, aby se ukázalo, že nejde jen o prázdný pojem, ale o hluboký vztah zdejších obyvatel a úctu k předkům. Pražské centrum tím navíc získá k dispozici reálná data

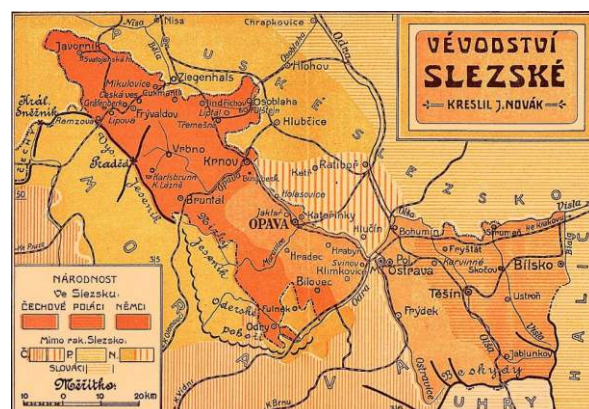
o tom, že český stát je i nadále pluralitní a že Slezsko a jeho kultura nejsou odumřelou kapitolou vhodnou pro odborné knihy a muzejní expozice.

Moravectví nebo Slezanství?

Ačkoliv se na Hlučínsku nabízí přihlásit se k moravské národnosti, jak to činili před sto lety naši předkové, není to v konečném důsledku rozumné řešení. Statistika nevnímá jemné

nuance plynoucí z rozdílu mezi pojetím moravské národnosti na Moravě a pruskými Moravci na Ratibořsku. Nedokáže rozlišit Moravectví od Moravanství. Každý hlas pro moravskou národnost tedy prospěje

zemskému Moravanství, ale nikoli Hlučínsku jako takovému. Jediná možnost, jak se odlišit a jak se přihlásit k odkazu předků, je deklarace vlastního Slezanství, popřípadě němectví. Konec konců, sčítací operát umožňuje vyplnit dvě národnosti, což zejména pro rozpolcenou identitu Hlučičanů přichází vhod. Každý občan si bude moci vybrat podle své libovůle.

OSTATNÍ

Kopřivová kůra aneb plevel, leč zázračný...

Zřejmě každý obdivovatel kopřivy bude znát paní Marii Treben, která byla přesvědčena, že kdyby lidé měli možnost jako ona, vidět kolika lidem kopřiva pomohla, pěstovali by ji na zahrádce.

Tak a teď konečně za hlavní hrdinkou, kopřivou dvoudomou. Latinské jméno (*Urtica dioica*) je odvozeno od slova uro, pálit. Žahavost chloupků kopřivy způsobují acetylcholin, histamin a serotonin (dříve byla uváděna jako příčina pálení kyselina mravenčí, což se dle novějších výzkumů jeví jako omyl), nicméně i v řadě novějších publikací se mluví o "dosud neznámém kopřivovém jedu".

O kopřivě se říká, že jde přímo do krve. Má se tím na mysli, že zatímco jiná bylinná "čistidla" mají různé účinky na různé orgány a ty pak zprostředkovaně

nějakým mechanismem tzv. "čistí" organismus, kopřiva je prvoplánově krve očistnou bylinou. Správně využít její síly je však možné pouze za dodržení následujících pravidel:

a) **MLADÉ, NEKVETOUČÍ ROSTLINKY** – kopřivové kůry dělejte pouze z mladých nekvetoucích rostlin, což podle místa kde bydlíme a jeho klimatu znamená přibližně od konce března do poloviny května. Jakmile se na ní objeví světle zelené klásky, nebo chcete-li hrozinky, začíná kvést a to znamená stop. Samozřejmě tam, kde byla kopřiva v průběhu roku posekána, vyraší opět mladé rostlinky. Nesbírejte na příliš tmavých místech a v místech, kde jsou splachy dešťové vody z okolních polí. Tím si zajistíte nekontaminované rostliny.

b) **PŘÍMĚŘENĚ** – intenzivní

kopřivová kůra (3 x denně 1,5 - 2 dl čaje nebo mixovaného nápoje) pouze 3 týdny. Jsou tady ale i rizika dlouhodobého užívání. Krásným příkladem takového pochybení je případ, který uváděl Josef Antonín Zentrich o pacientce, která **VÍCE NEŽ ROK** pila denně tři hrníčky kopřivového čaje. Vytvořily se jí oxalátové, šťavelové kamínky a byla metabolity kyseliny šťavelové přímo zanesena. Takže s rozumem a mírou.

